שבטו של בנימין וירד לים תחילה שנאמר
[1]שם בנימין צעיר רודם אל תקרי רודם אלא
רד ים והיו שרי יהודה רוגמים אותם שנאמר
שרי יהודה רגמתם לפיכך [ו]זכה בנימין
הצדיק ונעשה אושפיזכן לגבורה שנאמר
[2]ובין כתפיו שכן אמר לו רבי יהודה לא כך
היה מעשה אלא זה אומר אין אני יורד
תחילה לים וזה אומר אין אני יורד תחילה לים
קפץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחילה
שנאמר [3]סבבוני בכחש אפרים ובמרמה
בית ישראל ויהודה עוד רד עם אל ועליו
מפרש בקבלה [4]הושיעני אלהים כי באו מים
עד נפש טבעתי ביון מצולה ואין מעמד וגו'
[5]אל תשטפני שבולת מים ואל תבלעני
מצולה וגו' באותה שעה היה משה מאריך
בתפלה אמר לו הקב"ה ידידיי טובעים בים
ואתה מאריך בתפלה לפני אמר לפניו רבונו
של עולם ומה בידי לעשות אמר לו [6]דבר
אל בני ישראל ויסעו ואתה הרם את מטך
ונטה את ידך וגו' לפיכך זכה יהודה לעשות
ממשלה בישראל שנאמר [7]היתה יהודה
לקדשו ישראל ממשלותיו מה טעם היתה
יהודה לקדשו וישראל ממשלותיו משום
דהים ראה וינוס תניא [ז]רבי אליעזר בן יעקב
אומר אי אפשר לומר לוי למטה שכבר נאמר
למעלה ואי אפשר לומר למעלה שכבר
נאמר למטה הא כיצד זקני כהונה ולויה
למטה והשאר למעלה רבי יאשיה אומר כל
הראוי לשרת למטה והשאר למעלה רבי אומר
אלו ואלו למטה הן עומדים הפכו פניהם כלפי
הר גריזים ופתחו בברכה כלפי הר עיבל
ופתחו בקללה מאי [8]על על בסמוך [ז]כדתניא
[9]ונתת על המערכת לבונה זכה רבי אומר [ז]על
בסמוך אתה אומר על בסמוך או אינו אלא
על ממש כשהוא אומר [10]וסכות על הארון [ז]
הוי אומר על בסמוך: הפכו פניהם כלפי
הר גריזים ופתחו בברכה כו': תנו רבנן ברוך
בכלל ברוך בפרט [ז]ארור בכלל ארור
בפרט ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי
ארבע

אושפיזכן לגבורה. שבית קדשי הקדשים בנוי בחלקו: **בלחש אפרים.** שירלו לסמוך עליו וכחשו באמונתם: **רד עם אל.** ירד בים על שבטו בהקב"ה: **ישראל ממשלותיו.** דיהודה שנתקדש למשול בהן: **שכבר נאמר לוי למעלה.** משה כתב בתורה אלה יעמדו לברך וגו' שמעון לוי ויהודה[ז]: **שכבר נאמר לוי למטה.** בספר יהושע (מ) כדכתיב וכל ישראל וזקניו עומדים מזה ומזה לארון נגד הכהנים והלוים אלמא כהנים ולוים למטה היו: **הראוי לשרת.** לשלח את הארון דהיינו מבן שלשים ועד בן חמשים: **למטה.** אצל הארון: **אלו ואלו.** ישראל ולוים למטה היו כדכתיב בספר יהושע: **על הר גריזים ועל הר עיבל.** שכתב משה בתורה על בסמוך כדמפרש ואזיל: **על בסמוך.** שהיה מושיב שני בזיכי לבונה בין שני הסדרים: **וסכות על הארון.** על כרחך לאו על ממש דהאי מחילה הואי פרוכת ולא היה שכך: **ברוך בכלל ברוך בפרט.** כל הברכות והקללות[ח] נאמרו בהר גריזים ובהר עיבל בכלל ופרט ברוך אשר יקים את דברי התורה הזאת ארור אשר לא יקים הרי בכלל וכל אחת ואחת בפרט ברוך וארור ברוך אשר לא יעשה פסל ומסכה ארור אשר יעשה פסל ומסכה וכן כולן: **ללמוד וללמד לשמור ולעשות.** כל המצות כולן טעונות ארבעה אלה ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם[ט] וכתיב ולמדתם אותם את בניכם וגו'[י] הרי כאן ארבע מצות לכל מצוה ועל ארבעתן נמסרו ארור וברוך בכלל ופרט ברוך אשר ילמדו ארור אשר לא ילמדו וכן ללמד וכן לשמור וכן לעשות בכל אחד ארבע בריתות ברית לברוך בכלל ברית בפרט ברית לארור בכלל ברית לארור בפרט: (מכאן הפירוש שייך לע"ב) **ארבע וארבע.** ארבע בריתות ללמוד וארבע ללמד הרי שמונה: **שמנה ושמנה.** הא איכא עוד שמנה לשמור ולעשות: **וכן בסיני.** כשנאמרו כל המצות למשה נתנו כולן בארור וברוך בכלל ופרט: **וכן בערבות מואב.** כשאמרה לישראל כדכתיב (דברים ח) בעבר הירדן בארץ מואב הוא אל משה וגו': **שנאמר אלה דברי הברית וגו'.** בתר קללות וברכות כתיב מלבד הברית וגו' אלמא כברית ערבות מואב בברכות וקללות כך ברית בחורב. דהר גריזים והר עיבל לא איצטריך לאתויי קרא דעלה קאי ובה איירי. ושמרתם את דברי הברית הזאת לא גרס ליה הכא: ארבעים

והיו שרי יהודה רגמתם רוגמין אותן. כך שנויה ברייתא במכילתין

משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שהיו לו שני בנים אחד גדול ואחד קטן אמר לקטן העמידני עם הגן החמה אמר לגדול העמידני בג' שעות בא הקטן להעמידו עם הגן החמה ולא הניחו גדול אמר לו לא אמר לי אלא עד ג' שעות והקטן אמר לא אמר לי אלא עד הגן החמה מתוך שהיו עומדים להודיע נגער אביהן אמר להן בניי מכל מקום שניכם לא כיוונתם אלא לכבודי אף אני לא אקפח את שכרכם מה שכר נטלו שבטו של בנימין שירד תחילה לים ששרתה שכינה בחלקו שנאמר וכו' ומה שכר נטלו שבטו של יהודה זכה למלכות שנאמר שרי יהודה רגמתם אין רגמתם אלא מלכות שנאמר בחלין אמר בנאלר והלבישו לדניאל ארגוונא (דניאל ה):

אי אפשר לומר לוי למטה וכו'.

ירושלמי ר"ש אומר שמעון ולוי מה שמעון כולו למעלה אף לוי כולו למעלה מה אני מקיים הדין תנייה נגד הכהנים והלוים כדאמר ר' יהושע בן לוי בעשרים וארבעה מקומות הכהנים נקראו לוים וזה אחד מהן והכהנים הלוים בני לדוק (יבמות פו:):

מאי על על בסמוך כדתניא רבי אומר וכו'. האי דלא מייתי מתניתין בפרק שתי הלחם (מנחות לז.) אבא שאול אומר שם היו נותנין בזיכי לבונה של לחם הפנים ואטפחיים ריוח באמצע קאי שהיו נותנין בזיכי לבונה של לחם הפנים אמרו לו והלא כבר נאמר ונתת על המערכת לבונה זכה אמר להם והלא כבר נאמר ועליו מטה מנשה יש לומר משום דברייתא מפרש בהדיא על בסמוך ונראה אפי' רבי מאיר ור' יהודה דפליגי התם אאבא שאול ואמרי על ממש והכי משמע נמי בהקומץ רבה (שם מז.) כל היכא דאיכא למימר על ממש דאמרי' ז)[על ממש] דבעי שם רבי יצחק איברים שסדרן בגידי מערכה מהו אליבא דמאן דאמר על ממש לא תיבעי לך דעל העצים כתיב ז)[מ"מ] הכא כולי עלמא מודו דעל בסמוך ולא אמרי' המבדרכין על הר גריזים ממש והמקללים על הר עיבל כדאמרינן בירושלמי יכול אלו שבהר גריזים היו אומרים ברכות ואלו שבהר עיבל היו אומרים קללות תלמוד לומר הברכות והקללות אלו ואלו היו אומרים ברכות ואלו ואלו אומרים קללות יכול אלו שבהר גריזים היו עונין אחר הברכות אמן ואלו שבהר עיבל היו עונין אחר הקללות אמן ת"ל ועמו כל העם ואמרו אמן אלו ואלו היו עונין אחר הברכות והקללות אמן הא כיצד בשעה שהיו אומרים ברכות היו הופכין פניהם וכו' ופלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש דפליגי בפרק התודה (שם דף עח.) השוחט את התודה לפנים ולחמה חוץ לחומה וכן בפרק תמיד נשחט (פסחים דף סג:) השוחט הפסח על החמץ לא שייכא להכא ונראה לר"י דרבי מודה נמי דכל על לכתחלה ולמצוה על ממש ושאני הכא דגזירת הכתוב היא וכדפרישית ובדיעבד מכשר על בסמוך דומיא דהתיא דפרק שתי הלחם (מנחות דף לב.) דאם סידר מערכת לחם הפנים שתים של שבע שבע ז)[אמר רבי] רואין את העליונות כאילו אינן ז)[והא בעינן ונתת על המערכת לבונה מאי על בסמוך ורבי לטעמיה דאמר על בסמוך] וגבי בזיכי לבונה טעמא נמי כיון דמשמע על בסמוך אמרינן דהאי על נמי לכתחילה בסמוך קאמר חדא שלא יפרוס הלחם ועוד ז)[דכי יהיב] בסמוך ז)[הוי] דרך כבוד טפי לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא כדאמרינן בכל המנחות באות מלה (שם סב.) גבי כבשי עצרת דכתיב והניף הכהן אותם על לחם הביכורים יכול יניח כבשים על גבי לחם תלמוד לומר על שני כבשים אי על שני כבשים יכול לחם על גבי כבשים תלמוד לומר על לחם הביכורים וכו' ר' חכינאי אומר מניח הלחם בין שתי יריכותיהם של כבשים ומניף ומנלא מקיים שני מקראות הללו אמר רבי לפני מלך ב"ו אין עושין כן אלא מניח זה בצד זה ומניף והא בעינן על אמר רב חסדא לרב המנונא ואמרי לה רב המנונא לרב חסדא רבי לטעמיה דתניא וכו':

רבי

1. שם בִּנְיָמִן צָעִיר רֹדֵם שָׂרֵי יְהוּדָה רִגְמָתָם שָׂרֵי זְבֻלוּן שָׂרֵי נַפְתָּלִי:
תהלים סח כח
2. לְבִנְיָמִן אָמַר יְדִיד יְיָ יָשֹׁכֵן לָבֶטַח עָלָיו חֹפֵף עָלָיו כָּל הַיּוֹם וּבֵין כְּתֵפָיו שָׁכָן:
דברים לג יב
3. סְבָבוּנִי בְכַחַשׁ אֶפְרַיִם וּבְמִרְמָה בֵּית יִשְׂרָאֵל וִיהוּדָה עוֹד רָד עִם אֵל וְעִם קְדוֹשִׁים נֶאֱמָן:
הושע יב א
4. הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים כִּי בָאוּ מַיִם עַד נָפֶשׁ:
תהלים סט ב
5. אַל תִּשְׁטְפֵנִי שִׁבֹּלֶת מַיִם וְאַל תִּבְלָעֵנִי מְצוּלָה וְאַל תֶּאְטַר עָלַי בְּאֵר פִּיהָ:
תהלים סט טז
6. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה מַה תִּצְעַק אֵלַי דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסָּעוּ:
שמות יד טו
7. הָיְתָה יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מַמְשְׁלוֹתָיו:
תהלים קיד ב
8. אֵלֶּה יַעַמְדוּ לְבָרֵךְ אֶת הָעָם עַל הַר גְּרִזִים בְּעָבְרְכֶם אֶת הַיַּרְדֵּן שִׁמְעוֹן וְלֵוִי וִיהוּדָה וְיִשָּׂשכָר וְיוֹסֵף וּבִנְיָמִן:
דברים כז יב
9. וְנָתַתָּ עַל הַמַּעֲרֶכֶת לְבֹנָה זַכָּה וְהָיְתָה לַלֶּחֶם לְאַזְכָּרָה אִשֶּׁה לַיְיָ:
ויקרא כד ז
10. וְשַׂמְתָּ שָׁם אֶת אֲרוֹן הָעֵדוּת וְסַכֹּתָ עַל הָאָרֹן אֶת הַפָּרֹכֶת: שמות מ ג

מוסף רש"י

ונעשה אושפזיכן לגבורה. שהיה הארון נתון בחלקו (יומא יב.). **רבי אומר על בסמוך.** שיתן הבזיכין של לבונה אצל הסדרים (מנחות סב.). **כשהוא אומר וסכות על הארון את הפרוכת.** דליכא למימר על ממש, דהא פרוכת מחילה היא להבדיל בין הקדש ובין קדש הקדשים, הוי אומר על בסמוך. שהיה אצל הארון (שם).

כט א מיי' פי"ד מהל' תפלה הל' ג סמג עשין נ טוש"ע א"ח סי' קמח סעיף יג:
ל ב מיי' שם הל' ט:
לא ג מיי' שם הלכה י:

תוספות שאנץ

אלא זה הבא על הערוה אשת איש והוליד ממזר ומתוך בושתו שאסור לבא בקהל ואינו מוצא אשה הולך לבין העמים ועובד עבודת כוכבים. וארורים אלו שעשאוהו לעבוד פסל ומסכה וכן דורש כלם כל אחת לפי פשטה אותן של עריות כגון שוכב עם חותנתו ואשת אביו ועם אחותו כלם באשת איש ולמיקם בתרי ארורי שוכב עם כל בהמה זו אשת איש שעשתה מעשה בהמה שמנאפת. מקלל אביו ואמו בא על אשת איש מזלזל באביו ואמו שגידלו למעשה רעים. משגה עור מפתה אשת רעהו שהיא סומא בדבר ואינה יודעת הענוש כמוהו. משיג גבול רעהו בא על אשת רעהו הרי הוא מסיג גבול רעהו שנאסרה אשתו לו. מכה רעהו בסתר (ו) לוקח שוחד להרוג נפש להיות עוקבת אחר המנאף ולפתות לו אשת איש וגורם לו מיתה. מטה משפט גר יתום ה"ה איני יודע לדרשו. ורבינו שמשון מקוצי מפרש זה הבא על אשת איש והוליד ממנה בן ממזר ומתוך שבנו ממזר הולך לדור בעיר אחרת בארץ מרחק באשר ימצא. ונמצא שהוא גר יתום שהוא כגר שאין לו אב שזה שהולידו אינו מודה שהוא בנו וגם אמו אלמנה שנאסרה על בעלה ויושבת עגונה כאלמנות חיות:

ו) ל"ל מכה רעהו בסתר גורס לו בלחש סתריו שתמות בבדיקת מיס המרים לוקח שוחד לכהן נפש לוקח שוחד להיות עוקב אחר המנאף וכו'.

רבי שמעון מוציא הר גריזים. הכי מסיים לה בירושלמי וכן היה ר"ש אומר אין לך כל דבר ודבר מן התורה שאין כרות עליה תקע"ו בריתות שתים עשרה בברוך ולא ידענא אמאי י"ב ושמע ברית כנגד כל שבט ושבט וי"ב באחרור י"ב בכלל וי"ב בפרט הרי מ"ח בריתות ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי קל"ב בריתות וכן בהר סיני וכן בערבות מואב הרי תקע"ו בריתות:

ונשתלשו בערבות מואב. וא"ת מאי איצטריך למימר שלשי דערבות מואב והא לא אייתי ר' ישמעאל בערבות מואב כלל יש לומר משום סיפא נקט לה דבעי למימר אין לך כל דבר מצוה ומצוה: **רבי שמעון בן יהודה אומר.** ירושלמי עד כדון דברים שנכללו ונפרטו דברים שנכללו ולא נפרטו [אמר ליה] כן אמר ר' יוחנן משום ר' ישמעאל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כולו יצא אמר לו לא בדבר אחד דילמא בשני דברים בתמיה והכא בשני דברים אנן קיימין אמר ר' תנחומא מכיון דכתיב בסוף אמן כמו שכולו דבר אחד כתיב אשר לא יקיים את דברי התורה וכי יש תורה נופלת רבי שמעון בן אליקים אומר זה החזן שהוא עומד רבי שמעון בן חלפתא אמר זה (ז) הבית שלמטה דאמר רב הונא בר יהודה בשם שמואל דעל הדבר הזה קרע יאשיהו ואמר עלי להקים ר' אחא בשם ר' תנחום בר' חייא למד ולימד שמר ועשה והיתה סיפקו בידו להחזיק ולא החזיק הרי זה בכלל ארור ר' ירמיה בשם רבי חייא בר' אבא לא למד ולא לימד לא שמר ולא עשה ולא היתה סיפקו בידו להחזיק והחזיק הרי זה בכלל ברוך דאמר רבי חנא א"ר ירמיה עתיד הקב"ה לעשות לו לבעלי מצות בצילן של בעלי תורה שנא' (קהלת ז) כי בצל החכמה בצל הכסף ואומר עץ חיים היא למחזיקים בה (משלי ג): **אמר רב משרשיא ערבא וערבא דערבא.** כמדומה דהכי בעי למימר דלר"ש בן יהודה קבל עליו כל אחד מישראל לתרי"ג מצות (ח) קל"ח ריבוא ריבואות וח' אלפים ריבואות ות"ג ריבואות ושבע אלפים ומאתים בריתות לשש מאות אלף ושלשת אלפים וחמשים וחמש מאות בשביל ערבותן אם יעברו עליהן ולרבי אליבא דרבי שמעון ששים ריבוא פעמים ושלשת אלפים ותקנ"ה פעמים חשבון זה בריתות קיבלו עליהן: **ברכה אחת** קודמת לקללה. ירושלמי יכול משהיו אומרים ברכות היו אומרים קללות תלמוד לומר הברכה והקללה קללה באחת וברכה באחת: ונאמר אומר אותה שלש ברכות [2] ובמקדש ברכה אחת [3] במקדש אומר את השם ככתבו

ארבע וארבע הרי שמונה שמונה ושמונה הרי שש עשרה וכן בסיני וכן בערבות מואב שנא' [1] אלה דברי הברית אשר צוה ה' את משה וגו' וכתיב [2] ושמרתם את דברי הברית הזאת וגו' נמצא מ"ח בריתות על כל מצוה ומצוה ר"ש מוציא הר גריזים והר עיבל ומכנים אהל מועד שבמדבר ובפלוגתא דהני תנאי דתניא רבי ישמעאל אומר (ח) כללות נאמרו בסיני ופרטות באהל מועד ר' עקיבא אומר כללות ופרטות נאמרו בסיני ונשנו באהל מועד ונשתלשו בערבות מואב (ט) ואין לך כל דבר מצוה ומצוה שכתובה בתורה שלא נכרתו עליה ארבעים ושמנה בריתות ר' שמעון בן יהודה איש כפר עכו אמר משום רבי שמעון אין לך מצוה ומצוה שכתובה בתורה שלא נכרתו עליה ארבעים ושמנה בריתות של שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים אמר רבי לדברי רבי שמעון בן יהודה איש כפר עכו שאמר משום רבי שמעון אין לך כל מצוה ומצוה שבתורה שלא נכרתו עליה ארבעים ושמנה בריתות של שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים נמצא לכל אחד ואחד מישראל שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים מאי בינייהו אמר רב משרשיא ערבא וערבא דערבא איכא בינייהו דרש רבי יהודה בן נחמני מתורגמניה דרבי שמעון בן לקיש כל הפרשה כולה לא נאמרה אלא בנואף ונואפת [3] ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה וגו' באחרור סגי ליה אלא זה הבא על הערוה והוליד בן והלך לבין עובדי כוכבים ועבד עבודת כוכבים ארורין אביו ואמו של זה שכך גרמו לו ת"ר [4] ונתת את הברכה על הר גריזים ואת הקללה וגו' מה תלמוד לומר אם ללמד שתהא ברכה על הר גריזים וקללה על הר עיבל הרי כבר נאמר [5] אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים וכתיב [6] ואלה יעמדו על הקללה בהר עיבל אלא להקדים ברכה לקללה יכול יהיו כל הברכות קודמות לקללות תלמוד לומר ברכה וקללה ברכה אחת קודמת לקללה ואין כל הברכות קודמות לקללות ולהקיש ברכה לקללה לומר לך מה קללה בלוים אף ברכה בלוים ומה קללה בקול רם אף ברכה בקול רם ומה קללה בלשון הקודש אף ברכה בלה"ק ומה קללה בכלל ופרט אף ברכה בכלל ופרט ומה קללה אלו ואלו עונין ואומרים אמן אף ברכה אלו ואלו עונין ואומרים אמן: **מתני'** ברכת כהנים כיצד [1] במדינה

ארבעים ושמנה בריתות. לכל אחד מישראל שש עשרה תלתא זימני מ"ח הוי: **מוציא הר גריזים.** לפי שלא אמר יהושע עליהן כל התורה אלא מצות שבפרשה: **ומכנים אהל מועד.** שלאחר שהוקם המשכן נדבר הקב"ה עם משה בישוב ולמדו כל התורה כדכתיב וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר (ויקרא א): **כללות נאמרו בסיני.** בשתים נאמרה תורה בסיני ולא נתפרשה לו כגון בסיני נאמר (שמות כ) וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך ולא פירש מתן דמיה כילד הקטרת אימוריה והפשט ונתוח וכליל של עולה ונספר ויקרא באהל מועד פירשה: **ונשתלשו בערבות מואב.** מפי משה לישראל. ת"ק סבירא ליה כר' ישמעאל הלך הר סיני ואהל מועד חדא היא ור' שמעון ס"ל כר"ע הלך תרי ניהו: **ר"ש ברבי יהודה אומר ארבעים ושמנה בריתות.** לכל אחד של שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים כמנין שהיו (ד) (בסיני) [במדבר] שכל אחד נעשה ערב על כל אחיו. ה"ג בתוספתא (פ"א ע"ב) א"ר לדברי ר"ש בן יהודה אין לנו כל מצוה ומצוה שלא נכרתו עליה מ"ח בריתות של שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים ויש בכל אחת שש מאות אלף ושלשת אלפים חמש מאות וחמשים: **מאי בינייהו.** מאי מוסיף רבי ובמאי פליגי: **אמר רב משרשיא ערבא וערבא דערבא.** אם נעשה כל אחד ערב על ערבותו של חבירו או לא. רבי שמעון בן יהודה סבר לא נעשה כל אחד ערב על חבירו אלא שיאמרו את המצות נמצא כל אחד ואחד ערב על מ"ח בריתות של כל אחד ואחד אבל לא נעשה כל אחד ואחד ערב על ערבות של חבירו אלא על חובתו של חבירו. ואתא רבי למימר לדברי ר' שמעון שבא למנות את בריתות הערבות יש לו למנות ארבעים ושמנה בריתות של ששים ריבוא לכל אחד ובכל אחד האלה יש ששים ריבוא שכולם נתערבו זה בזה על חובותם ועל ערבותם נמצא כל אחד מקבל עליו ערבות של ששים ריבוא בשביל חובות של חבירו וכל אחד משיש ריבוא הללו קבל עליו בריתות ששים ריבוא בשביל ערבות שנתערבו אחיו על חבריהם וזה קבל עליו אף ערבות של ערביו: **לא הפרשה.** של הר גריזים לא נאמרה אלא בנואף ונואפת: **בארור סגי ליה.** בתמיה כופר בעיקר הוא וסגי ליה בארור: **אלא זה הבא על הערוה.** אשת איש והוליד ממזר ומתוך בושתו שאסור לבא בקהל ואינו מוצא אשה הולך לבין העובדי כוכבים ועובד עבודת כוכבים ארורים אלה שעשאוהו לעבוד פסל ומסכה. וכן דורש את כולן כל אחת לפי פשטה. אותו של עריות כגון שוכב עם חותנתו ואשת אביו ועם אחותו כולם באשת איש ולמיקם בתרי ארורי. שוכב עם כל בהמה אשת איש שעשתה מעשה בהמה (ה)

ארבעים ושמנה בריתות. לכל אחד מישראל שש עשרה תלתא זימני מ"ח הוי: מוציא הר גריזים. לפי שלא אמר יהושע עליהן כל התורה אלא מצות שבפרשה: ומכנים אהל מועד. שלאחר שהוקם המשכן נדבר הקב"ה עם משה בישוב ולמדו כל התורה כדכתיב וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר (ויקרא א): כללות נאמרו בסיני. בשתים נאמרה תורה בסיני ולא נתפרשה לו כגון בסיני נאמר (שמות כ) וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך ולא פירש מתן דמיה כילד הקטרת אימוריה והפשט ונתוח וכליל של עולה ונספר ויקרא באהל מועד פירשה: ונשתלשו בערבות מואב. מפי משה לישראל. ת"ק סבירא ליה כר' ישמעאל הלך הר סיני ואהל מועד חדא היא ור' שמעון ס"ל כר"ע הלך תרי ניהו: ר"ש ברבי יהודה אומר ארבעים ושמנה בריתות. לכל אחד של שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים כמנין שהיו (ד) (בסיני) [במדבר] שכל אחד נעשה ערב על כל אחיו. ה"ג בתוספתא (פ"א ע"ב) א"ר לדברי ר"ש בן יהודה אין לנו כל מצוה ומצוה שלא נכרתו עליה מ"ח בריתות של שש מאות אלף ושלשת אלפים וחמש מאות וחמשים ויש בכל אחת שש מאות אלף ושלשת אלפים חמש מאות וחמשים: מאי בינייהו. מאי מוסיף רבי ובמאי פליגי: אמר רב משרשיא ערבא וערבא דערבא. אם נעשה כל אחד ערב על ערבותו של חבירו או לא. רבי שמעון בן יהודה סבר לא נעשה כל אחד ערב על חבירו אלא שיאמרו את המצות נמצא כל אחד ואחד ערב על מ"ח בריתות של כל אחד ואחד אבל לא נעשה כל אחד ואחד ערב על ערבות של חבירו אלא על חובתו של חבירו. ואתא רבי למימר לדברי ר' שמעון שבא למנות את בריתות הערבות יש לו למנות ארבעים ושמנה בריתות של ששים ריבוא לכל אחד ובכל אחד האלה יש ששים ריבוא שכולם נתערבו זה בזה על חובותם ועל ערבותם נמצא כל אחד מקבל עליו ערבות של ששים ריבוא בשביל חובות של חבירו וכל אחד משיש ריבוא הללו קבל עליו בריתות ששים ריבוא בשביל ערבות שנתערבו אחיו על חבריהם וזה קבל עליו אף ערבות של ערביו: לא הפרשה. של הר גריזים לא נאמרה אלא בנואף ונואפת: בארור סגי ליה. בתמיה כופר בעיקר הוא וסגי ליה בארור: אלא זה הבא על הערוה. אשת איש והוליד ממזר ומתוך בושתו שאסור לבא בקהל ואינו מוצא אשה הולך לבין העובדי כוכבים ועובד עבודת כוכבים ארורים אלה שעשאוהו לעבוד פסל ומסכה. וכן דורש את כולן כל אחת לפי פשטה. אותו של עריות כגון שוכב עם חותנתו ואשת אביו ועם אחותו כולם באשת איש ולמיקם בתרי ארורי. שוכב עם כל בהמה אשת איש שעשתה מעשה בהמה (ה)

שמנאפת. מקלל אביו ואמו הבא על אשת איש מזלזל באביו ובאמו שגידלו גידולין רעים בביתם. משגה עור מפתה אשת איש שהיא סומא בדבר ואינה יודעת שעושה עונש כמוהו. משיג גבול רעהו בא על אשתו הרי הוא השיג גבול. מכה רעהו בסתר גורס לו בלחש סתריו שתמות בבדיקת מיס המרים. לוקח שוחד להכות נפש לוקח שוחד להיות עוקב אחר המנאף ולפתות לו אשת איש וגורם לו מיתה. מטה משפט גר יתום איני יודע לדורשו: יכול כל הברכות כולן קודמות לקללות. שיגמרו כל הברכות תחילה עד דרוך אשר יקים וגו' ואח"כ יפתחו בקללה: בלשון הקודש. כדילפינן קול קול ממשה (ו): מתני' הכי גרסינן במתני' ברכת כהנים ביצד (כו') במדינה אומר אותה שלש ברכות. במקדש ברכה אחת. לפי שאין עונין אמן במקדש ואין צריך כאן שום הפסק והכי מפרש בגמרא (ו): ככתבו

ה) חגיגה ו. זבחים קטו:.
ד) [תוספתא פ"ח ע"ס],
ג) תמיד פ"ו מ"ב, ד) רש"ל,
ה) [נעילו נו:], ו) [נעילו נג.],
ז) [נקמן מ:], ח) כ"א הב"ד שלמטה. רש"ל, ט) קע"ג ריבוא ריבואות וה' אלפים ריבואות וק"מ ריבואות ועוד שלשים ריבואות וחמשים ואלפים וה' אלפים ומתאים בריתות כו'. רש"ל,

תורה אור השלם

1. אֵלֶּה דִבְרֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה לִכְרֹת אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מוֹאָב מִלְּבַד הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת אִתָּם בְּחֹרֵב:
דברים כח סט
2. וְשָׁמַרְתֶּם אֶת דִּבְרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם לְמַעַן תַּשְׂכִּילוּ אֵת כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן:
דברים כט ח
3. אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמַסֵּכָה תּוֹעֲבַת יְיָ מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ וְשָׂם בַּסָּתֶר וְעָנוּ כָל הָעָם וְאָמְרוּ אָמֵן:
דברים כז טו
4. וְהָיָה כִּי יְבִיאֲךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה בָא שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ וְנָתַתָּה אֶת הַבְּרָכָה עַל הַר גְּרִזִים וְאֶת הַקְּלָלָה עַל הַר עֵיבָל:
דברים יא כט
5. אֵלֶּה יַעַמְדוּ לְבָרֵךְ אֶת הָעָם עַל הַר גְּרִזִים בְּעָבְרְכֶם אֶת הַיַּרְדֵּן שִׁמְעוֹן וְלֵוִי וִיהוּדָה וְיִשָּׂשכָר וְיוֹסֵף וּבִנְיָמִן:
דברים כז יב
6. וְאֵלֶּה יַעַמְדוּ עַל הַקְּלָלָה בְּהַר עֵיבָל רְאוּבֵן גָּד וְאָשֵׁר וּזְבוּלֻן דָּן וְנַפְתָּלִי: דברים כז יג

מוסף רש"י

כללות נאמרו בסיני. הרבה דברים נאמרו פרטומים בסיני אלא נתפרשו כל זרכן ופירשו לו לאחר שהוקם המשכן באהל מועד, שהרי לא נתפרשו שם הלכות עבודה בכל הצריך אלא מזבח אדמה תעשה לי וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך (שמות כ) ולא פירש מתן דמיהן הפשטן ונתוחן של עולות והקרבת אימורין של שלמים (חגיגה ו. וכעי"ז זבחים קטו:). **ופרטות באהל מועד.** משהוקם המשכן ודיבר עמו מעל הכפורת, שם פירש לו המתוב, כדכתיב ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, ובספר תורת כהנים דהיינו ויקרא נתפרשו כל הלכות קרבן, וכן דברים הרבה (חגיגה ו. וכעי"ז זבחים שם). **ונשתלשו בערבות מואב.** מפי משה לישראל שנאמר (דברים ח) בעבר הירדן בארץ מואב הוחיל משה באר את התורה וגו' (חגיגה ו.) **משנה תורה** שחזר משה ואמרה לשם על הסדר (זבחים קטו:).